

S. M. BIRJUKOV

LENININ LUONA KREMLISSÄ

Marraskuun viimeiset päivät vuonna 1921... Moskovassa, Liittojen talon Pylvässalissa, oli koolla läänin maataloustyöntekijäin I edustajakokous...

Edustajakokouksen työ sujui suuren innostuksen vallitessa. Ja se olikin käsitettävää: Neuvostomaa oli päättänyt voitokkaasti ulkomaisia interventtejä ja valkokaartilasta vastavallankumousta vastaan käymänsä sodan; sovellettiin uutta talouspolitiikkaa, elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuus oli korvattu luontaisverolla; puolue ja hallitus alkoivat laatia VSFNT:n uutta maalakikokoelmaa.

Kokouksen edustajat ilmaisivat suuren halunsa kuulla Vladimir Iljitš Leniniä, neuvotella hänen kanssaan maatalouden kehittämisen teistä, maalakikokoelmasta.

Alettiin valikoida valtuustoa, jonka tuli käydä V. I. Leninin luona Kremlissä, kutsua hänet edustajakokoukseen. Osoittautui, että valtuuston valitseminen ei ollut helppo asia: kokouksen kaikki osanottajat halusivat tulla valituksi, kaikki halusivat käydä Iljitšin luona.

Suurten väittelyjen ja vilkkaan keskustelun jälkeen valtuusto tuli loppujen lopuksi valituksi. Minäkin pääsin siihen.

Kokous antoi meille evästyksen: Leniniltä on kyseltävä tarkoin kaikkea mikä koskee maataloutta ja varsinkin uudesta maalakikokoelmasta. Ja edustajat sanoivat meille:

— Pyytäkää Vladimir Iljitšiä välttämättä tulemaan edustajakokoukseen ja pitämään puhe. Pyytäkää niin, että hän varmasti tulee...

Marraskuun 29 päivänä valtuustomme lähti Kremliin. Tuskin lienee tarpeellista mainita, miten jännittyneitä olimme odotellessamme tapaavamme Leninin — suuren opettajan ja johtajan, kommunistisen puolueen ja Neuvostovaltion johtajan! Keskustelimme kauan keskenämme siitä, mitä kysymyksiä ja miten

hänelle on esitettävä, miten voisimme paremmin painaa mieleen kaiken mitä hän meille sanoo. Ja tietenkin ajattelimme vähiten sitä, että meidän itsemme pitäisikin puhua ja että meidän mieli-
teemme voisi kiinnostaa Iljitšiä.

Kaikki kävi aivan toisin: Lenin kyseli hyvin tarkkaan talonpojilta — kokouksen lähettämän valtuuston jäseniltä...

Kas miten alkoi ja jatkui tuo keskustelu.

Me seisomme Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajan odotushuoneessa, ja yhtäkkiä aukeaa Leninin työhuoneen ovi. Kynnyksellä on Vladimir Iljitš. Hän tervehtii meitä iloisissaan, kättelee jokaista edustajaa, pyytää työhuoneeseensa.

Luulen että Lenin huomasi meidän arastelumme ja siksi ryhtyi itse oikein yksinkertaisesti, suurella lämmöllä, aivan kuin vanha tuttava, läheinen toveri, ensimmäisenä keskustelemaan meitä kiinnostavasta aiheesta — hän kyseli talonpoikien esiintymisistä läänin edustajakokouksessa, mitä he ajattelevat Neuvostovallan uudesta talouspolitiikasta. Hän ei edes istuutunut kirjoituspöytänsä taa, vaan käveli huoneessa tai istuutui milloin yhden, milloin toisen edustajan viereen.

— Mitä ajattelette, voimmeko me kohottaa maataloutta, jos työskentelemme entiseen tapaan? — kysyi Vladimir Iljitš.

Talonpoikaisedustajat vastasivat yhteen ääneen, että entiseen ei pidä palata.

— Minä ajattelen samoin, entiseen ei saa palata, — sanoi Lenin innokkaasti. — Meidän on saatava tiede talonpoikien avuksi — on järjestettävä maatalouden mallitiloja, talonpoikien maille on perustettava koepalstoja ja kokemuksen perusteella on saatava talonpojat vakuuttuneeksi talouden tieteellisen hoitamisen paremmuudesta.

Sen sanottuaan hän vilkaisi läsnäolleisiin ja jälleen kysyi:

— Entä mitä te, toverit, tästä ajattelette?

Talonpojat olivat samaa mieltä Leninin kanssa.

Sitten alkoivat valittelut: sodan aikana maa jäi hoitamatta — raivattavaa olisi paljon, mutta maa on kasvanut pensaikkoa, sahalla on vaikea kyntää.

Lenin kannatti talonpoikia.

— Niin, sahra ei meitä elätä, — sanoi hän. — Teollisuus alkaa valmistaa maatalouskoneita — auroja, kylvökoneita, niittokoneita. Ajattelimme kalustaa niillä ensi vuorossa vuokra-asetat, että voisimme palvella laajalti talouksia. Pian saamme traktoreitakin...

Vladimir Iljitš kyseli talonpojilta erittäin yksityiskohtaisesti miten osuuskunnat harjoittavat kaupankäyntiä maaseudulla, selitti miksi tavaroita on vielä vähänlaisesti.

— Entä miten on Neuvostovallan työn laita paikkakunnilla? — kysyi Lenin.

— Huononlaisesti, — vastasivat talonpojat, — muutamat johtajat ovat tulleet omavaltaisiksi, juovat pontikkaa.

— Sellaiset työntekijät on ajettava armotta pois, — sanoi Vladimir Iljitš. — Kohta me lähetämme kaupungista maaseudulle parhaita ihmisiä, työläisiä, puolueenjäseniä.

Mietittyään hetkisen ja kääntyen työhuoneessa olleiden talonpoikien puoleen hän lisäsi päättävästi:

— Mutta teidän itsennekin pitää osallistua aktiivisemmin yhteiskunnalliseen elämään. Useat merkit osoittavat sitä, että talonpoikaisto ilmaisee yhä syvällisempää ja suurempaa pyrkimystä talouden uudella tavalla järjestämiseen ja maanviljelyskulttuurin kohottamiseen. Meidän on päästävä siihen, että maatalouden työntekijäin edustajakokouksia, sellaisia kuin teidän kokouksenne, pidettäisiin mahdollisimman usein ja että näiden edustajakokousten työn tulokset tulisivat käytännöllisesti ilmi lähi tulevaisuudessa. Jos ne parannukset, joihin on jo ryhdytty varsin laajassa mitassa, leviävät poikkeuksetta kaikkiin lääneihin, niin me voimme saada pian voiton nälänhädästä ja saavuttaa todellista parannusta talonpoikaistaloudessa.

Vladimir Iljitš meni kirjoituspöydän luo, avasi laatikon ja otti sieltä huolitellen laitetun nipun talonpoikien edustajakokousten ja kyläkokousten pöytäkirjoja ja päätöslausemia, maan eri puolilta tulleita talonpoikien henkilökohtaisia kirjoitelmia.

Lenin luki meille otteita noista asiakirjoista.

— Tuossa esimerkiksi, — sanoi hän, — on talonpojan kirje Siperiasta. Käsiälä on kömpelö, mutta talonpoika järkeilee suuresta valtiollisesta asiasta... Kaikkialla on havaittavissa nousua, ja on erittäin tärkeätä, että siihen osallistuvat itse talonpojat.

Kun katseli Leniniä tuona hetkenä, ei voinut olla huomauttamatta, miten suuressa arvossa hän piti tavallisten ihmisten kirjoitelmia, miten suuren merkityksen, valtiollisen merkityksen hän niille antoi.

Sitten me pyysimme Vladimir Iljitšiä lausumaan mielipiteensä maalakikokoelmasta.

Hän vastasi meille näin:

— Kuten tiedätte, toverit, Maatalouden kansankomissariaatti on laatinut uuden maalakikokoelman luonnoksen, mutta puolueen Keskuskomitea ei ole sitä vielä käsitellyt...

Kun keskustelu lähene loppuaan, Vladimir Iljitš alkoi vielä puhua edustajakokouksesta ja neuvoi meitä:

— Antakaa talonpojille ja agronomeille täysi mahdollisuus esiintyä kokouksessa, kirjoittakaa yksityiskohtaisesti heidän puheensa pöytäkirjaan ja lähetäkää ehdottomasti minulle. Kun alamme uuden maalakikokoelman käsittelyn, niin otamme huomioon Moskovan läänin talonpoikien mielipiteen. Antakaa talonpoikien ymmärtää, että maa on lujasti neuvostovallan käsissä

ja hyväksytään sellainen lakikokoelma, jonka hyväksymistä haluaa suurin osa talonpoikia.

Ennen keskustelua tuntemamme arkuus oli haihtunut kokonaan ja minä huomautin, että on vallan eri asia kuka tästä puhuu — mekö vai itse toveri Lenin, kaikki odottavat kuulevansa Leniniä.

— Hyvä on, sanokaa kokousedustajille, että tulen,— sanoi Vladimir Iljitš hymyillen.

...Noin kahden tunnin kuluttua tuon muistissa säilyvän Kremlissä käydyn keskustelun jälkeen tervehdimme lämpimästi Leniniä, kun hän ilmaantui kokouksemme puhujakorokkeelle.

